

ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ
ΧΑΡΛΑ. Γ. ΒΑΦΕΙΩΔΗΣ
ΔΗΜ. Η. ΨΩΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΕΝ ΤΩ ΚΑΤΑΝΟΜΗΤΗΡΙΩ
Ο ΗΛΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Β. Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΩΔΗΣ δ.φ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΠΟΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΣΧΥΛΟΥ
ΚΑΙ Η ΟΡΕΣΤΕΙΑ Ίωάν. Όλορητίου
Ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία καὶ οἱ πολέμοι αὐτῆς
Π. Διαμαντοπούλου δ.φ.
Καλλιτέχναι ζῆλοῦται καὶ ζωγράφοι λιμώττοντες
Δημ. Βογαζιανού
Χρυσωμένη ἀπειλή (ποίημα) Ἀλ. Γ. Γαλανού
Δημητριακοὶ καρποὶ Ἐδωγγ. Σαρίκα
Μετὰ τὰ γάλατα (Εὐθυμογράφημα) Doré Remy
Ὁ Ὑπνοπαμὸς Μ. Κουτούβαλη ἰατροῦ
Γὰ τὸ πρὸ μεγάλο αἰσθημα (Διήγημα) Ἀλ. Καλυψίτη δ.φ.
Τοῦ Κόσμου οἱ ἔθνη (ποίημα) Ἑλένης Σ. Σβορώνου
Κυθωνιατικὴ Ζωὴ
Ἰκθύναι καὶ περιοδικὰ
Σκόρπια Ἀόγια
Παράρτημα « Αἰολικοῦ Ἀστῆρος »
Δύλοις

ΕΙΚΟΝΕΣ

Αἰθιοπίς Παρθένος
Λαμνοκαθηκτῆριον Ἁγίου Γεωργίου ἐν Σαλαμίνι
Ἱερὰ Μονὴ Ἀδκα Παναγίας (Ἐν Μεσσηνίᾳ)

Τύποις δ " Ἡλιος " Μεγάλῃ Ἀγορᾷ (Βεζεστένι) Κυδωνίαι

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ	
Εν Κυδωνίαις	Μετ. 3 1)2
Εν τοῖς χωρίοις	3
Εν τῷ Κράτει	9
Εν τῷ Ἑξωτερικῷ φ.ρ. γ.ρ.	15

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
Κατ' ἀποκοπήν

ΧΑΡΤΑΠΟΘΗΚΗ & ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΩΝ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ Δ. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑ

Ὁδὸς Παλαιὰ ψαράδικα Νῦ 8 — Διοδὸς Συναίτικα Νῦ
6 καὶ 7 διοδὸς Κλειδαρά Νῦ 6 διοδὸς Εὐαγγελικῆς σχολ-
λῆς Νῦ 26.

ΣΜΥΡΝΗ

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΗΣ ΧΑΡΤΙΚΗΣ ΔΙ' ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ & ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ, ΧΡΕΙΩΔΗ ΓΡΑΦΕΙΩΝ & ΣΧΟΛΕΙΩΝ
ΕΙΣ ΜΕΓΑΛΗΝ ΠΟΙΚΗΛΙΑΝ.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ ἐπὶ δωδεκαετίαν ἐν Ἰκων)πόλει ὡς ἐμ-
ποροράπτης λίαν εὐδοκίμως ἐργασθεὶς κ.
Ἄγγελος Τριπαμπῆς συνεταιρισθεὶς μετὰ τοῦ
κ. Ν. Φλώρου ἀπεκατέστη ἐν τῇ πατρίδι του
αυστήρας Κατάστημα ἀπέναντι τοῦ Γραφείου
κ. Ἰκ. Λεντούδη.

Ἡ ἰκανότης ὡς καὶ ἡ πολυσυζητῆς πείρα τοῦ κ.
Α. Τριπαμπῆ παρέχουν ἄρκετον ἐγγύησιν ὅτι
πάντες οἱ πελάται θέλουσι μείνει κατευχρι-
στημένοι τόσον ἐκ τῆς στερεότητος ἕσων καὶ
ἐκ τῆς κομψότητος τῶν ἐνδυμασιῶν.

ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΣΙΟΚΤΗΤΑΙ ΧΑΡΛ. Γ. ΒΑΦΕΙΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡ. Η΄ ΨΩΜΠΟΥΛΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΝ ΤΩ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩ „Ο ΗΛΙΟΣ”	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Β. Κ. ΒΑΣΙΛΕΪΔΗΣ δ.φ.
--	--	--

ΙΩ. ΟΛΥΜΠΙΟΥ. ΓΥΜΝΑΣΙΑΚΟΥ ΚΥΔΩΝΙΩΝ

Η ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΣΧΥΛΟΥ
ΚΑΙ Η ΟΡΕΣΤΕΙΑ

Σύντομος ἐκ τῶν προηγουμένων.
Ε΄.

Ἡ ποίησις τοῦ Αἰσχύλου εἶνε θεμιχότατον λο-
γοτύχημα ἀληθῶς „αἰωνοτάτονον” ἀνδρῶς, ὁ-
πως εὐχριστάτα χαρακτηρεῖται τὸν πραγματικὸν ἐν
τῇ φιλοσοφικῇ κομῶδιᾳ τῶν Βατρῄων ὁ Ἄρι-
στοφάνης. Χαρακτηριστικὴ ἐν τοῖς μέλλουσιν εἶνε
ἡ μεγαλοφροσύνη τοῦ ποιητοῦ „Τὸν μεγά-
λιον γενομένων καὶ διανοῶν κατ' ἀνάγκην ἴσα
πρέπει νὰ εἶνε καὶ τὰ ἥθημα”, ἀποκρίνεται
πρὸς τὸν Εὐριπίδην, καταφέροντι τὸν ἀκατή-
βλητον αὐτὸ στόμαρον τῆς ἔξουσις ἐν τῷ Βα-
τρῆος. Θέλει τὴν ποιήσιν διδάσκειν ὅτι τὸν
καίριον, ἀλλὰ τῆς ἡρωϊκῆς καὶ τῆς ἀνδρείας ἡ-
λικίας. Καὶ ἀλλοῦς οὐδαὶς ποιητῆς εἶνε διδα-
κτικώτερος τοῦ ὑψηλόφρονος τούτου καὶ φιλοσο-
φικοῦ Ἀθηναίου. Ἡ φρόσις τῶν εἶνε ἄγριος
λογικὴ καὶ γενναία, ὡς οἱ ἄλλοι τοῦ Μιαρῶ-
νος. Ἐμποῦν τόσον μὲ τὸν ὄγκον αὐτῆς καὶ τὸ
βῆρος, μὲ τὴν τάμην τῆς μεταφορᾶς, θαυμασί-
ως ποιητικῆς, καὶ μὲ τὸ σπινὸν καὶ αἰθέρας τῆς
εἰκότος, „ἥθημα βῆσι, ὄφρος ἔχοντι καὶ λό-
φους, δεινὰ καὶ μορφοροπῶ, ὡς ἴσχει ὁ ποιητῆς,
παντοδύναμον εἰς τοὺς ἀερώτας”. Κι ἀλλοῦντι
ἀλλεπαλλήλοι οἱ οἵχοι, οὐδὲν ἀσύμμετρον,
ὡς σφιδάδες καὶ ὄγκοι χιόνος καταγεγραμμένοι
ἀπὸ βράχων, αὐτόφωρα ἀνασπῶντες τὰ δένδρα.
Κροτοῦσιν ὡς δούλοισι πλεόντος πολεμιστοῦ, φέ-
ροντες τὴν βοσκῆν αὐτοῦ πικροσίαν, τὸ δόρυ,
τὸν θόρακα, τὴν ἀσπίδα.

• Πέποιον ἀνδρῶν ὄφριον κορπάματα •,
ἀναφανῆ ὁ κῆρυξ, ἀνεγείλοντι τὴν ἦσαν τὸν
θεοπητῶν στρατηγῶν, τὸν ἄποιον „ἡ οὐδαί-
φρον ψυχῇ, ὑπὸ τῆς ἀνδρείας φελομένη, ἀπ-

πνευ πολεμικῶν μένος, ὡς λέγοντων, μὲ τὸ ἀρήγον
βλέμμα τῆς μίχης φροσμένων”.

„Ὁ θεὸς ἀλλῆ καὶ ταχέστερον ποιοῖ
καὶ τὸν ποιεῖται ποιεῖται γέλοιον ἀποφῶμον”.

Ἐλεγε ἡ πρώτη λέξις τοῦ διαμῶνον Προμηθέ-
ως μετὰ τὸ τρομακτικὸν ἔργον τῆς ἀνοσιτηφροσύνης
αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ἀφρολοχίμων βράχων τοῦ Κου-
κίσου εἰς τὰ πέρατα τῆς οὐρανόθεν. «Προ-
σπίσον τὴν πόλιν, πρὶν ὡς λαλοῦν ἡ ποίη τοῦ
Ἄφροα νὰ λαλοῦν μετ' ὄμοις! Βοῆ τὸ κύμα
τὸ χροστικὸν τοῦ στρατοῦ! — Ἴδου δειρήματα
τῆς ποιητικῆς βοσκῆς τοῦ Αἰσχύλου. «Εἶνε
ἀπὸ τῆς ἐκείνου, ὅστις ἐνευ μανίας τῶν Μουσῶν
θα ἴδῃ εἰς τὴν πύλιν τῆς ποιητικῆς, ἀποφῶντι ὅ-
τι ἐκ ἀγῆς δόναται νὰ διαλεφῆ ὡς ποιητῆς»,
λέγει ὁ Πλάτων ἐν τῷ ποιητικῶτάτῳ Φαίδρῳ.
«Ἡ ποίησις τοῦ ἀσφρονοῦτος ἐπισκοπεῖται ἐπὶ
τῆς τοῦ μαινομένου». Ἡ τραγικὴ Μοῦσα τοῦ
Αἰσχύλου ἐπισκοπεῖται ἀληθῶς πίνους πάντων τῶν
χρόνων τοῖς δραματικοῖς, πλὴν μόνου τοῦ ἀπα-
ρομήλου Σαῖκτηρ, βεβοκρημένου καὶ αὐτοῦ
προσητάτονον, πρὶν οὐ εἶπεν ὁ Καρτέριος ὅτι δὲν
τὸν ἀναλλίσσει πρὸς τὴν Αἰσχυροφροσῶν τῶν
Ἰεδοῶν, διότι ἐκείνη μὲν θα παραίτηθ, ὁ δὲ ἥλιος
τοῦ Σαῖκτηρ θα παραμείνη ἀνοσιφροσῶς εἰς αἰῶ-
να! — Θὰ ἐροτήσομεν ἀπὸ τῆς ἡ ἀφῶφιατῆς
ποιητικῆς οἱ θετικῶτατοι ἀνδραῖματις τῶν νεωτέ-
ρων χρόνων: Τί ἔθος... ἡμιδιότητος καὶ μωρι-
ας, λέγει ὁ Ἄγγλος φιλόσοφος, εἰς τὴν ἐκείνου
ταύτην! — Ὁ Αἰσχύλος διαταίνεται ὅτι ἐξῆραγε
τοῖς Ἀθηναίοις τῆς ἔποχης του μὲ τὸν ἀσφρονον
οἶνον τῆς ποιητικῆς του «γενναίους καὶ πετρο-
πίχτους, πνίοντες δόρυ καὶ λόγους καὶ θεμῶς ἐ-
πιβοσκῶν». Τὸν ἰδανικὸν Ἄγγλον βοσκῆτα,

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑΙ ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑΙ ΖΑΠΛΟΥΤΟΙ
ΚΑΙ ΖΩΓΡΑΦΟΙ ΔΙΚΟΤΤΟΥΤΕΣ

4.

Μετὰ τὰς ἀλλεπαλλήλους θυλλασ-
καθ' ἡς τὸ σκῆφος τῆς καλλιτεχνίας
ἐπὶ φρικωδῶν σκαπέλων πλεσιπύ-
προσέκρουσεν, οἱ ζωγράφοι τῆς οἰ-
μερον κατανοοῦντες ὅτι ἡ **σκηνογρα-**
φία καὶ αἱ ἱστορικαὶ εἰκόνες δίδαν
μόνον προσάπτουσι καὶ ποθοῦντες
ποιάν τινα εὐήμεριαν ἐτρέψθησαν ἐπὶ
τὴν **προσωπογραφίαν** καὶ τοὺς πλά-
δους ἐκέλευον, οἴκους καὶ τὴν ἀνθρω-
πίνην ματαιοδοξίαν κολλασίουσι καὶ
τὰ θυλάκια τῶν πληροῦσι, Ἰδοὺ λοι-
πόν διατὶ τὰ προϊόντα τῆς νεωτέρας
ζωγραφικῆς, εἰ καὶ ἀσυγκρίτως ὑπο-
δεέστερα τῶν πάλαι, τρυφῶνται πολλῶ
περισσότερον καὶ ἀνέρχονται ἐνίοτε
εἰς ὄλως μυθώδεις τιμὰς. Ἐνθ' οἱ
προγενέστεροι ζωγράφοι ἐπόλουν ὡς
ἐπὶ τὸ πολὺ τὰς εἰκόνας τῶν **γιά ἔνα**
κομμάτι γραμί, ὁ Μεσσονῆς μεταξὺ
ἄλλων ἐπόλει αὐτὰς ἀντὶ 200 φρ. κα-
τὰ τετραγωνικὸν ὑπερατόμητρον, ἦ-
τοι ἀντὶ 2 ἑκατ. φρ. τὸ τετραγωνικὸν
μέτρον, ὡσεὶ ἐπρόκειτο περὶ οἰκοπέδου
Ἐντεῦθεν καὶ ὁ συνηθέστατος εἰς τοὺς
κόκλους τῶν ζωγράφων ἀστεϊσμός: «Μαὶ
συνέβη ἔνα τρομερὸ δυστύχημα. Ἦ-
μουν εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Μεσσονῆ
μοῦ ἐδείκνυε τὴν τελευταίαν τὴν εἰκόνα
εἰς μέγεθος παιγνιοχάρτου. Διὰ τὴν
παρατηρήσω καλύτερα τὴν εἴασον εἰς
χειρὰς μου, ἀλλ' ὅτε τὴν ἀπέθεσα ὁ ζω-
γράφος ἀφῆκε κραυγὴν ἀγανακτικῆς.
Εἶχον ἀκουμήσει ἐξ ἀπροσεξίας ἐπὶ τῆς
εἰκόνας καὶ ἴησα μὲ τὸ δακτύλι μου χρώ-
μα 500 φράγκων!»

Πάντες οἱ σύγχρονοι προσωπογράφοι,
οὗς ποικίλαι συνθήκαι ἀνδείξουν, τὸ μόνον
δαφνίως ἀμείβονται διὰ τὰ καλλιτεχνικά
αὐτῶν προσόντα ἀλλὰ καὶ ἔχουσι συ-
νεχῆ ἐργασίαν ἐξασφαλίζουσαν εἰς αὐτοὺς
λίαν ἀξιολόγους προσόδους. Ἐν Ἀγγλίᾳ
μάλιστα τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ζωγράφου ἀ-
μύλλεται πρὸς τὸ τοῦ τραπεζίτου. Ὁ Ἐρ-
κόμηρος ἐπὶ παραδείγματι καὶ ὁ Burne
jones ἐκέρδησαν ἐπὶ μακρὰν σειράν ἐτῶν

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΠΑΡΘΕΝΟΣ

πλέον τῶν 250,000 φρ. κατ' ἔτος, ὁ δὲ
Τζῶν Μιγὲ τόσον ἐπιτυχῶς συνεδάσε
τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ σταδίου του πρὸς τὰς
ὕλικας ἀπαιτήσεις τοῦ ἐμπορίου, ὡστε
πλεισιάκα; κατόρθωσε νὰ πωλήσῃ μίαν
εἰκόνα του ἀντὶ 500,000 φρ. συνηθέστε-
ρον δ' ἐκασταῦτο τὸ ποσὸν τοῦτο ἐκ τῆς
ἀτησίας τῶν ἐργασίας. Ἐκ τῶν λοιπῶν
ζωγράφων ἠνωήθησαν ὑπὸ τῆς τύχης
μάλιστα μὲν ὁ Γάλλος Βενιαμὴν Κον-
σιάν, ἀλαγώτερον δὲ ὁ Οὐγγρος Μουνια-
ξὴ καὶ ὁ Βιαναρὸς Λερμάξ, ἔχοντες ἐν
τούτοις οὐχὶ εὐκαταφρονήτους περιουσί-
ας.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ὁ βασιλεὺς
τῆς Λοδίας Κάνδολος ἠγόραζε τὴν **Κα-
ταστρεφὴν τῆς Μαγνησίας** ἀντὶ Ἰσο-
βραυτοῦ χρυσῶν, οἱ ζωγράφοι οὐδέποτε
βίβλιως περισσοτέρων ἐτιμήθησαν. Ἀλλ'
ἂν μονάδες τινὲς αὐτῶν ζῶσι σήμερον
ἐν ἐπιζήλω ὄντως εὐήμεροι, πὶ γίνονται
αἱ μερῶδες τῶν παντοειδῶν καλλιτε-
χνῶν; ἐγκαταλειμμένοι εἰς γωνίαν τινα

ΛΟΙΜΟΚΑΘΑΡΤΗΡΙΟΝ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΕΝ ΣΑΛΑΜΙΝΙ

τῆς ὑψηλίου, δὲν μετέρχονται πάντα τὰ
μέσα ὅπως θρεψοῦσιν αὐτοὺς καὶ τὴν οἰ-
κογένειάν των, πλίντοντες συνήθως θύ-
ματα τοῦ σταδίου ὑπερ ἠσπασθήσαν;

ἄζονται, ὑπερτιμῶνται καὶ ἡ ἀνθρωπότης
ἐργίσει πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν τῆς μνημεῖα
εἰς ἐκείνους οὗς οἰκτρῶς ἐδολοφόνησεν.
Ἄυτὴ εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ μόνη τιμὴ
των! ..

ΚΥΛΩΝΙΑΙ — ΔΗΜ. ΒΟΓΑΖΙΑΝΟΣ

ΧΡΥΣΩΜΕΝΗ ΑΠΕΙΔΗ!

Γιατὶ σπαράζεις μὲ καρδιά σου σ'
[ἀγαπάει τόσο,
καὶ σάβανα νὰ στρώσω γυροεἰς στή
[ζωή;
Ἄφου τὸ θέλεις μάθαινο πῶς θὰ σὲ
[φαρμακώσω
ἀφου φαρμακώσω καὶ σὺ μὲ δόσιν-
[χη γυροή!
Ψοχὴ σου οὐδχιού' ἐκκλησιὰ καὶ μέσ'
[τὴν ἐκκλησιὰ τῆς
κρέμασε τὴν εἰκόνα σου κι' ἀνάβει
[γὰ κερὶ,
Τοὺς στεναγμοὺς τοὺς πόνοους τῆς τὰ
[τόσο δάκρμά τῆς,
θὰ τὴν γκρεμίσω μάθαινο κανεῖς μὴ
[σὲ χορῆ!

ΑΘΗΝΑΙ — Α. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

Ἀπέθανον πάντες οἱ καλλιτέχνηαι...
Τὰ κεκμηρότα ὄσα τῶν ἐπὶ μακρὸν ἀνα-
παύονται ὑπὸ τὸ ψυχρὸν χῶμα εἰς τινα
ἄωρον τοῦ νεκροταφείου, ἧς τὴν θέσιν δεί-
κνύει ἀπλῶς ξύλινος σταυρός. . . Αἱ εἰ-
κόνες τῶν τῆ δε καεῖσε κατεσκαρμέναι
ἀποβάλλουσιν ὁσημέραι τὴν προτέραν
νοκτότητα, πλὴν τὰ διάφορα μνημεῖα δὲν
φειδονται μόγιθων οὐδὲ χορημίτων ὅπως
ἀποκτίθωσι μίαν εἰκόνα τοῦ Βατώ, τοῦ
Ραμπερὰν ἢ τοῦ Μύλλε . . . Ἰδοὺ ἡ τύχη
τῶν ζωγράφων.

On les persécute, on les tue
quitte après un mûr examen
Ἄ leur dresser une statue
Pour la gloire du genre humain.

Ἀσπασθίντες στάδιον πλείστας παρῶ-
χον ἑλπίδας ἀναπτύσσουσι βαθμιαίως τὸ
τάλαντόν των διέρχονται περιόδους δο-
κιμασιῶν καὶ θλίψεων καὶ ἐπὶ τέλος ἀ-
ποθνήσκουσιν ἀπογοητευμένοι ἐκ τῆς ἀ-
θλίας ταύτης ζωῆς. Παρέρχονται ὀλίγα
ἔτη, αἱ εἰκόνες τῶν ἀναζητοῦνται, ἐκθει-

ἔνθα προσελήφθη ὡς γραμματεὺς εἰς σπουδαῖον ἑμπορικὸν κατὰστημα μὴ ἴδιον ἱκανοποιουμένων μηδὲν.

Ἐκεὶ ἐγκρίσθη μὲν ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων ἀπογενομένων, ὡς καὶ μὴ μὲν ἀλλοτρίων ἀπὸ τὴν χήραν ἔχουσαν μίαν θυγατέρα καὶ ἕνα υἱόν.

Νῦν μὲν τὰ παλαιολογῶ ἢ μήτηρ τῆς κόρης ἐπέβλεπεν τὰ μὲν εἶπεν ὅτι θὰ ἐλογίζετο πολὺ εὐτυχὴς, ἂν συγκρατηθῆναι νὰ νοσηρευθῆ τὴν θυγατέρα τῆς, ἦτις μὲ συνεκάθει, καὶ ἢ ὀφείλει κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου μὲ ἀπεχομένη τῆς μητρικῆς ἐστίας θὰ συναυξήσῃ ὡς πρὸς καὶ πανταχοῦ χιλιάδας φράγκων, εἰς τὸ ἐκλογόν τὰ ὅποια θὰ ἐκληρονομήσει μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρὸς τῆς.

Δὲν ἠθέλον καλλιτέρον πρᾶγμα, καθόσον μάλιστα ἢ νέα ἦτο συμπαισιότητα, εὐγενῆς, καὶ ἐγγράμματος.

Τὸν χειμῶνα τὰ ἐτηγιάναμε καλά, ἀλλ' ἦλθεν ἡ ἀνοιξὶς καὶ μὲ αὐτὴν τὰ κουνούτια!

Αὐστυχῶς εἰς τὴν πάλιν ἐκείνην ἀτήρχον ἀφθονα κουνούτια· δὲν ἠδύνατο κανεὶς νὰ φάγῃ, νὰ καθήσῃ, νὰ ἀναπαυθῇ, χωρὶς νὰ εἶνε ἠναγκασμένος νὰ κτυπᾷ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὸ πρόσωπόν του! Ἐλχον πλέον ἀποκάμῃ, τὰ κουνούτια μὲ κατήνησαν νευρωθῶν!

Ἐσπέραν τινὰ μετὰ τὸ δεῖπνόν ἐκαθήμεθα μετὰ τῆς μηνητῆς μου καὶ τῆς πενθερᾶς μου, ὅτε βλέπω ἕνα ἀδιάκριτο κουνούτι νὰ κάθηται ἐπὶ τῆς προσηφίας εὐνὸς τῆς πενθερᾶς μου! Μὴ κινηθῆτε, τῆς λέγω, καὶ φωνηαὶζῶ δυνατὰ τὴν μύτη τῆς, διὰ νὰ σκοτώσῃ τὸ κουνούτι! Πράγματι τὸ σκοτώσῃ! Ἢ θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ τὸ ἄφηναι ὁχι μόνον τὰ τῆς τοιμασίᾳ ἀλλὰ καὶ τῆς ὑγίαιας καὶ ἀλλοφυροῦν τὴν μύτη!!

Ἀντὶ νὰ μὲ εὐχαριστήσῃ διὰ τὴν προθυμίαν καὶ τὴν ἱκανότητά μου ἐκρέμασε τὰ μούτρα τῆς, καὶ μετ' ὀλίγον προσποιουμένη ὅτι ἠδυνάθησεν ἀφαιρῆσθαι, ἐπῆγε νὰ κοιμηθῆ φωνικὰ καὶ ἐγὼ ἀμέσως ἀνεχώρησα, διότι δὲν μοὶ ἐπετρέπετο νὰ μείνω μόνος μετὰ τῆς μηνητῆς μου.

Τὴν ἀπὸλυθόν ἡμέραν λαμβάνω εἰς τὸ κατὰστημα τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν:

«Κόρι,
Ὁ πρὸς τῆς ἐξῆς ἡμερᾶς καὶ χθὲς τὸ βράδυ ἦτο βενεαιόστατος. Μὰς ἐδοκίμασεν ὅτι οὐδεμίαν πλάσαν ἀπέχετο οἰκτῆρα μεταξὺ ἡμεῶν. Ἡ θυγατρὶς μου εἶπε πάλιν εἶνε ἀγνωστός δ' ὄνομα. Νὰ μὴ ἔκριναι ἀπέχετο εἰς τὸ σπῆναι.»

Σὺς ἄρχας αὐτῆς ἐπιστολῆς;
Εἰς ἐπὶ ὄψιν, δίδει ἀχρεὴ καὶ τὴν κόρη καὶ τὴς πενθερᾶς χιλιάδας φράγκων.

Ἡ τιμητὴ μου ὑπῆρξε μεγάλη!
Δὲν ἠδύναται νὰ ἐργασθῶ! Καὶ ὁμοῦς ἔπαυσε νὰ ἐργασθῶ, καὶ μάλιστα τὸ βράδυ νὰ κέρσω καὶ τὸ ταμειόν, ὅπως λέγουσιν εἰς τὸ ἔμπορίον.

Τὸ βράδυ ὃ προϊστάμενός μου ἀνεκάλεσε ἐν μέγα λάθος εἰς τὰ βιβλία! Ἐκ τῆς ψυχικῆς μου παραχῆς ἀντὶ νὰ σημειώσῃ ἐν κονδύλιον ἐκ 5000 φράγκων, ἐσημείωσα 50000, ἦτοι ἀπλοοῦσατα ἔθεσα ἐν μηδενικὸν περισσότερον.

Καὶ νὰ σοὺ λέγουσιν ὅτι μηδὲν θὰ εἴπῃ τίποτε! Ἐχον μέγα λάθος, μηδὲν θὰ εἰπῆ πολὺ, παραπολύ! Καὶ ἀκούεισι εἶνε ὅτι ὁ προϊστάμενός μου, μετὰ τὴν τακτοποίησιν τοῦ τιμείου μὲ ἐκάλεσε εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ μοὶ εἶπε:

«Παιδί μου, δὲν μοὶ κάμῃς! τοιμασία λάθη εἶνε ἀσυνήθητα. . . . λάβε τρία μηνύματα ὡς δῶρον καὶ πῆγαινε νὰ εὖχῃς ἀλλοῦ ἔργασίαν!»

Ἰδοὺ ἕνα κουνούτι μοὺ τὰ χέλασε ὅλα!

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὰ κατιδιόικω ἀτηνῶς.

Μὲ ἀνόμεσιν κουνουτοκτόνον, δὲν ἔχον ἀδικίαν! Αὐτὸ ἔβλεπον, ἔάν ἦτο δυνατόν, νὰ χιθοῦν ὅλα, καὶ νὰ μείνῃ μόνον ἑαίνο τὸ Κουνούτι ποὺ γράφει ἵσαον ἐπιτυχῶς καὶ μὲ τίσῃν νοσημάδα τὰ «Σκόρπια Λόγια».

Δὲν εἶδατε τῆς γνώμης μου;
Doré Remy

ΠΕΡΙ ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗΝ

Ἡ καταλήξια, πλὴν τῶν ἑσῶν προσέσωμα, διαφέρει τὸ ἀπλό ληθάργον, καθ' ὅτι ἐν τῷ ἀπλό ληθάργῳ κερμῆτες διατελεῖ ἐν παντελεῖ τὸν αἰσθητικὸν ἀδρανῆ, ἐνθ' ἂν τῇ καταλήξια ὑπάρχει συναισθησις τοῦ πάσχοντος τὸν περὶ ἐαυτὸν συμβαδίνων, ἐνκαμψία τοῦ μύκου συστήματος καὶ τὸ παραδοξότερον πάντων σπῆσις ἀεργαίας καὶ ἀκράδαντος ἑαυτοῦ κατὰ τὴν βούλησιν τοῦ ἀπερρέζοντος ἀτόμου. Ἐπὶ δὲ ὄσωμεν τὸν πάσχοντα εἰς τὴν θέσιν τοῦ δεῖνα ἢ τοῦ τᾶδε ἀγάματος ἐκεῖ μένει, ἐκφράζων διὰ τῶν προσωπικῶν μῶν τὴν ἐκφρασιν τῆς δοθείσης αἰτῆς θέσεως χαρᾶς, λύπης, κ.λπ.

Οἱ τὸ νόσημα τῆς καταλήξιας πάσχοντες πολλάκις θεωρηθέντες ὡς νεκροὶ ἀτάσχον ζώντας καὶ ἀκαί εὖρον τὸν θάνατον. Ἐγνωρίζομαι δὲ ἐν Ἀθήναις Κυρίαν ὑποθαθεῖσαν νεκρᾷ καὶ ἐπαναθεοῦσαν εἰς τὰς αἰσθητικὰς αὐτῆς εἰς τὸ γάλλο τοῦ τάρου. Ἡ Κυρία αὕτη ἐκτοτε ἔζησε εἰκοσιν ἐτάλητρα ἐτη καὶ μὰς ἔγγαίτο ὅτι ἠεθάνετο τὰ πάντα μὴ δυναμένη νὰ ἐμείνῃ διὰ καὶ τὴν προσοχὴν ἡμῶν δὲν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τοὺς αἰσθητικὰς θέσιν θανάτου, ὅπως μὴ γινώμθαι δῆμοι ἀθῶον ὑπάρξαι, καθότι ἡ ἐπιστῆμῃ πολλὰ ἐπέχουσι φέρι σήμερον εἰς τὰ σκοτεινὰ ταῦτα ζῆτήματα.

Τρίτη εἰκὼν πολλὰ διακρετίτερη τοῦ ληθάργου, ὅτε ἀναίσθηται καθ' ὀλοφυρίαν ὃ πάσχον εἶνε ἡ ὑπνοβασία, εἰκὼν γνωστή εἰς τὸν καθημερινὸν βίον, καθότι οἱ πλείστοι γνωρίζουσιν ὅτι ὃ δεῖνα ἢ ὃ τᾶδε μαθητῆς ἡγέρθη τὴν νύκτα ἀσχηθηθεὶς εἰς τὴν ἡμερησίαν αὐτοῦ μελέτην, ὅτι διέσχιαν ὁδὸς ἐν ἀγνωσίᾳ αὐτοῦ, ἐπιπέπραξε κλοπὴν ἢ φόνον ἐν παντελεῖ ἀγνωσίᾳ αὐτοῦ. Πολλάκις δὲ τὰ δεκαστέρια ἐπαμφαν εἰς τὴν λαμπρότητον ἀθῶος, ἐνθ' ὃ ἀθῶος κολογγος διατέλει ἐν καταστάσει ὑπνοβασίας ἐκτέλεσας τὸν φόνον.

Καὶ ταῦτα μὲν διὰ βραχέων περὶ τῶν δυνεως ὀρκίων τοῦ ὑπνωτισμοῦ εἰκόνων καὶ θεωριῶν ἀφαινεῖ ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ σήμερον χειροκροτοῦνται ἐκθῆμας ὑπὸ τοῦ μέλλον παρρωτισμένου ἐπιστημονικοῦ κύκλου.

Θαυμασία ἐπὶ τῆς εἰκόνος Ἑσπεριᾶς εἶνε καὶ ἡ ἀπλόφυρος.

Πρὸ ἀκροατοῦ ἐν ἑσπεριᾶτικῇ ἐπαιθεσίᾳ, ἀναπαύσῃ φέρου ἑσπεριᾶτικῇ ἐπαιθεσίᾳ Ἑλλεργῶν Ἠοησιῶν καλοῦμένην, ἐπὶ οἱ ἀπλόφυροι ἐκονοῦσι καὶ ἐπὶ ἐπαιθεσίᾳ ἀπαιθετικῶν ἀπαιθεσίᾳ ἐπιμενόμενοι κολογγος φέρις ζῶον, ὡς τοῦ ἀλλοτρίου, τὸ κῆδος καὶ ἀλλοτρίοισι ζῶον. Ἡ ἐπίθεσις δὲ τῆς ἐπιθετικῆς ἐπιμενόμενοι ἀναπαύσῃ τῆς μελέτης τοῦ παρρωτισμοῦ τοῦτο ζῆτήματα τοῦ Ἑσπεριᾶτικῆς καὶ ἐπιμενόμενοι ὃ θῆμας ἐπιθετικῆς ἐπιστημονικῆς ἡμῶν φρονήσεως. Ἐκτοτε κατὰ εἶδος πλεον καταχθήσῃ περὶ ἔχρησιν τοῦ ἐπιμενόμενοι παρρωτισμοῦ τοῦτο μιστήριον, ὅτι πρὸ ἡμῶν ἀνάμεικτο εἶνε φέρις ὑπνοβασίας εἰκόνος ἔχουσε τὴν ἐξῆς αὐτῆς εἰς τὰς θεωρίας τοῦ Gall καὶ τὰ παρρωτισμοῦ τοῦ Μιστήριον. Ὁ ὑπνοβασίας (Hysterie Maxima κατὰ Charcot) εἶνε ἀπαιθετικῶν πλεον ὅλα τὰ στάδια τοῦ ὑπνοβασίας, ὑπὸ πολλὰς καὶ ποικίλας μορὰς παρρωτισμοῦ τοῦτο κολογγος καὶ τοικίως σπασμὸς, τὸν Ἑλλεργῶν, τὸν Ἑσπεριᾶτικῶν τὴν ὑπνοβασίαν, καὶ καταλήξια. Καὶ ὃ ὑπνοβασίας ὅπως ἐκλήθη ἀτόματος ζωϊκοῦ Μαγνητισμοῦ. Ἐκλήθη δὲ ἀτόματος πρὸς διάκρισιν τοῦ διὰ τῆς ἀπερρέζοντος (Suggestion) ἀπερρέζοντος ἀπαιθετικῶν προσώπου ἐχοντος καὶ ἀναθεῖται τὸ γινώσθαι τοῦ θεατοῦ τῇ ἰσχυροτέρῳ. Ἐξήγημα.

Ὁ ἀπερρέζοντος τὸ μαγνητικῶν προσηφία ἀπεδειχθή ὅτι ἐπαιθετικῶν διὰ τοῦ αὐτοῦ νευρικοῦ πνεύματος, ἔχον πολλὰ ἰσχυροτέρων τὴν θέλησιν καὶ ζῶοντες καὶ ἐν πλεον εἶπε δὲ ἐνός καὶ μόνου ὀρκίματος, διὰ μὲν καὶ μόνος προσηφίας αἰετὶ « Κοιμῶ » καὶ καταρρέξῃ εἰς τὸ σπῆναι τοῦ ληθάργου, τὸν ὑπὸ τὴν νευρικήν ἀπερρέζοντος ἀπαιθετικῶν νον. Ἀπόμειν ἀπαιθετικῶν μέρτιρος παρρωτισμοῦ ἡμῶν αὐτῶν πρὸ εἰκοσιναιτίας, ἔχοντες τὸ ἐπιμενόμενοι, πανταχῶ ἀγνωσίαν τῶν κερμῆτων ὑπνοβασίας ἐν τῷ ὑπαιθετικῶν τοῦ ζωϊκοῦ ἀτόματος Μαγνητισμοῦ σταδίου.
("Ἐπιμενόμενοι")

Σπῆσις — ΜΑΡΙΝΟΣ ΚΟΥΤΟΥΒΛΑΧΗΣ
[ἔπιθετικῶν]

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΓΙΑ ΤΟ ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΟ ΑΙΣΘΗΜΑ

Είμεθα στο χειμώνα του 1906. Την εποχή εκείνη είχαμε περάσει από τις Αθήνες για σπουδή. Συγγράσαμε στο καινούργιο εκείνο καφενείο που υπαρχε κάποτε έναν σιρόφιγυ πλάι την κοιμητοθήκη υπό των Σταδίων και τραβήχτην την Οριζώνια. Είπε βράδυ, βραδυνά όπως δηλαδή γίνονται, από κείνην που χαρίζε κάποτε, συχνά μάλιστα ο σύζυγος της Άρλικης. Τά ήλεκτροκίτρου σιτνάζοντο από κόσμο, και τα φάτα άφνοντο δίστες από άκτίνες που πέγνοντο ενεργητικές στους διαβάτες, πρό ενεργητικές άκότη στους δόν Ζουάν οι όποιοι από τό τζάμα των γαλακτοποιείων, ζαχαροποιείων, μπαγαριών και καφετιών έντρνφοδόν στο πεταχτά και εδρομεγα πλάσματα που διαβαίνουν τραχάτα την δόδα σταδίων.

Την βραδυνά εκείνη ή κυκλοφορία ήταν κάπως από μεγάλη. Ήταν βραδυνά Κυριακής και νωρίς έσπερανα φύλλα σκόρπιον δεξιά και άριστερά τα νέα γεννάτα ένδοθηδρον. Ο κόσμος άχρίσταγα διάβαζε τις έφημερίδες. Από νείο ή ένας άξιωματικός του προβολικού, καμμά μικοιπετηνιή χρονών, άνηλός, ξανθοντός, ποζάτος, ό άλλος με σταχτιά βερμύοάτικα πείσιόφωτος της Νομικής λίγο νώτερος. Ο δεύτερος κρατούσε την «Βοκρινή» και την διάβαζε σχεδόν άρηνημένως. Ο άλλος κέντιζεν από τό τζάμι του καφενείου με άνωπονησία, με νευρικήτην Καμμά πορά έβριχτε βλέμμα στο σύντροφό του και μηχανικώς «Σοβαρά γεγονότα Νικόν». Εκείνος σήκωνε τό κεφάλι του. «Μολό, ποιό σοβαρά βλέπετε πρό πάντων ή έξωτερική κατάστασις περιπλέκεται» έπί τέλους διά δοίμε. Έξωρα ό γυλιονύς έκαμε κίνημα ζωηρό και τό μάτι του κάλλησαν σε μά αιλονάτα που με βήμα γοργό περνούσαν από τό άπέναντι πεζοδρόμιο. «Όταν ή οιλονάτα εκείνη μάζε σε ένα κοπιά ζαχαροπλασείο, ή οποδογόρος σηκόδηκε, έβανε τά γάντια γρήγορα και ύστερα «με αρχω-

ρος, ελαε, Νικό έχοι ένα rendezvous πολό σοβαρό άπόγε» θα κέ δώ τό πρωτό δέν είνε έτσι;» Έκείνος σιρόφιγυε βιαστώντας την έφημερίδα.

«Ναι, άδρον τό πρωτό στή δεξαμενή είνε τίσο βρωμάντω εκεί».

«Καλή νύχτα Νικό».

«Καλή νύχτα Κόμη άνδραπολιχαγρό».

Λίγο ύστερα από αυτά ένα ζεθός βασιού ένα τραπάζάκι βραδυά στο ζαχαροπλασείο. Μπροστά του στέκοταν δύο πόσιες, έν ή τό ζευγάρι μιλό σιγανά.

«Είνε άλλθια Μαρία, είπε ο άξιωματικός ου δέν περάμενα την συνέντευξη; αυτή. Σέ είχα τόσον εκτιμήσει από τη βραδυνά εκείνη ένθουεσα που σε άντάμωσα στο αιλονάτα του κ. Α. και είχα την εκτίμησι εί με άφημα στή καρδιά σου γιατί τε να άφωρή έμώ, αλλά τό πιστεύω τώρα ότι έπάρχει κάποια βυθύτερη έννοια στή συνάντησι τά μ' έδρε ήθού, κάτι τι Μαρία που μου χαρίζε την ψυχή μου και ή έννομοσήνη».

«Ο άνδραπολιχαγρό έπρόφωρε τις τελευταίες λέξεις με φωνή άλλουωμική, δυνατά σημηνημένως. Εκείνη έφωνα τά γλυκάτατα μάτιά της που σπαρτάριζε μέσα νήότη δροσάτη και άγρότη ψυχής έφραστη. Τα κασιναύ μιλιά της από κάτω από τό κορή ή ζωπιλλία της σιγημένωσαν ζοργρηγιστά τό νίστημα έκείνο προσοπάκε που περνούσε τά έμπαείση όχι έρωτα άγριο, λαχύνση όρημή που φωλιάζει στα σιρόφιγυ των κοπών, αλλά ένα αισθήμα από σερπαδεια από σερμαρό, από λατρεία».

«Μενέλαε, είπε, μ' έννοεις. Είνε αυτό που κάρνω άπόγε κάτι πρωτοφανές σχεδόν, είνε ένα βήμα πρός τον Ρουβίκωνα, είνε ήα οδία μορταίε μορταίε τά τό πη κανένας, μη άνοία επί τέλους...» Ο άξιωματικός την σιγητήρησε κατόχημα.

«Τό αισθάνομαι, απήτησε. Είνε τώρα κωρός που ήελεόνα σου εύρίζεται βαθιά, πολό βαθιέά μέσα σατή τη πολυκόμηνη καρδιά. Είνε κωρός, δεσποίνης πεύ τό δνομή σου είνε φηλαχτό στα στήθια αυτά που άφνοντο την ήφτόνες τόσοι παλμοί. «Ότε στέκωμαι μπροστά στο μανοουέλο των νιοχηριών γονατιστός, στα άεροχηλίε των άνείρων μου δύο εδοίσο πάντα όνόματα που άποτελοөн την ζωή μου Μαρία. Το ένα είνε ή πατερίδα.....» Ο άξιωματικός έφωρε τό χέρι άνείματα έκάνω στή καρδιά του και έπειτα

«Γιά αυτόν άκρής τόνο λόγο ήταν άνάγκη τά σε δώ άπόγε» κάτι τι θα μάς άπομακρόνη τον έτα από τον άλλον για λίγο κωρός πρέπει καταλαβαίνωτε πρόπει να έφηρητή κατέρας περισσοτέρον από κάθε άλλο την πατερίδα... Άφρο θα έλθής ένα γραμματάκι μου» δά ο έφηγη έ,τι άφ ήμπορό τά σου αναπέξω άπόγε» πρό πατιός θα φωλιάζει εκόπιομα τό ύνομα του άνδρήςτου που σου άφιερώνε την άγάτη του».

«Ο άξιωματικός έδάχισσε».

«Η κόρη τον κάτιαζε με άπερημένην, με θαυμάσιο, με άγάπη άπειρίδριστι».

«Σού τά όρκίζομαι όλα αυτά Μενέλαε. Σέβουαι σάν παιδί της γής αυτής τό μεγέλο, τό σεβαστό, τό άγιο ίδιανός σου. Γι' αυτά που δίνω και έγώ...»

«Τη καρδιά σου» είπεν έξώλλος ή άνθροπολιχαγρό και έφωρε τό χέρι της στα χέλλη του. «Ναι Μενέλαε τον έρωτά μου».

Ατή ήτο ή πρώτη συνέντευξη. Ο στρατιωτικός άπερημένην την ώραία του την γλυκαία της καρδιάς του εκλεκτη. Το πρωτό έφωρε για ένα καθήκον. Το οπαδί του, τά γαλόνα του, τό στέμμα του, ή καταγωγή, ή γυλή του όλα μαζωμένα του είπαν με λέξι και ο' έκείνη άφενεν όλα τό τίμο παλληκαρί και έγυνη μαζωρά».

Έρωσαν τρεις μέρες από τη συνέντευξη. Στην όδη Έλποκόριους κατοικούσε μη καλή οικογένεια από έναν πλό δικηγόρο, δύο κορίτσια Μαρία και Έλλη, τον πατέρα πωλιού κατηγητή άπόμαχο πηνά κα' κανένας άλλο. Η μητέρα είχε πεθάνει τότε και τότα χρόνια. Η Μαρία ήταν ή από με-

γάλη έώς είκοσι χρονών κορίτσι με γράμματα, με μόρφωσι έκείνη, με φιλοπονία, με τιμιότητα, με τόλμηια έπαχρησική, με όλα τέλος τό καλή προκομμένη».

«Ενα πρωτό ή άδελφός διάβαζε τό «Έμ-πρός». Έβραίνετο σιροχρησήμενος και τό διάβαζε κατακόμειτος. «Φοβερό, είπε, φοβερό αυτό τό δράμα. Αλλά ό άγων θα σιροχρησήμενός. Το καθήκον τέ παλληκαρία».

«Η Μαρία κατακατέρονε και σιγά, σιγά πήρε από τό χέρι του την έφημερίδα».

«Ποιός να διαβάζη; σιροχρησήμενός σόματος πρός τον στρατόν, φόνος του άροχηρού.....» Άφρώος ή έφημερίδα έφωρεν από τό χέρι της, κλονίσθηκε κ' έπεσον έκπόθηγη».

«Ο Μενέλαος ή άνδραπολιχαγρό του προβολικού είχε φονεπηή».

«Η Μαρία είνε τότε κάλογρημά, πλό γορμιομα των άνείρων τις χάθηκε μη για πάντα ή είκόνα μας έννομοφης ζωής, πέθανεν όλοι οι πόδοι, όφωρήσαν άνειμα γερύτα έρανασαι και στο έφωρη της καταστομής κορηνίδηκε ή κάθε έκπείδα».

«Ο Μενέλαος έγινε μένος του καθήκοντος και ζη άθάνατος, ό ένα άφρωστο αιλιά, στή συνείδησι του έθους, και ή Μαρία σιροχρησήμενός του μοναχικωου προσηύχεται για τη ψυχή του».

Η ΑΕΕΕ ΚΟΛΥΜΕΤΗΣ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ

Του κόσμου οι δρόμοι είνε πολλοί
Κ' έχουνε μέτρα μονοπάτια.
Κ' είν' όλοι άνωποροδοί
Με σιδηρές και με σιλοισάτια.

Άλλοι αναβαίνουνη γοργά
Κι' άλλοι άργά με κάπο πέντε,
Και άλλοι σφαλάρά πιπαθόν
Και πέφτουνη και κατακαυόλανε.

Καλότεροι που ύαροκτά
Μ' άπομονή τοίς περπατόδην,
Και δέν κεντάζουνη μπροστά
Μη ούτε πίσω τους γυρνόδην.

Σ — ΕΛΕΝΗ Σ ΣΠΟΥΡΟΥ

ΣΚΟΡΠΙΑ ΔΟΓΙΑ

— Εξαιρετικά εις την
ήρωικότερον εποχήν του Έ-
τους.

— Ματὰ τὸν ὄμιλον τῆς
Φύσεως, ἀπερχομαι ἡ ἀλλο-
γία τῆς.

— Μὲ τὴν ἐνδοκίμασιν
τῆν ὄμιλον τ. ε. εἶδει ἡ Ἄ-
νοια.

— Μὲ γόητον λαοῦ
κοινωνοῦ, κίτρον καὶ πικ-
ρὸν εἶδος, μὲ ἀπερραγὸν
τὸ πρῶτον.

— Ὅπου ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ Φύσις γινώσκει
τὴν πλῆθος τῶν ἔργων τῆς μὲ τὰ λεπτότερα
τῆς ἔργα.

— Τὸ τοιαῦτον ὄμιλος εἶναι παρακρηταικὸν κίν-
ησι καὶ εἰς τὴν ἔφευγον ὄντα.

— Καὶ πολλὰς φέρονται, ὅχι ὀλίγας πα-
ραφροσῆς τῆς Φύσεως.

— Μὴ νομίζετε ὅτι ἔνοση τῆς ἀσκήσεως γυ-
μναστικῆς!

— Ἐὰς εὐγενεῖς κέρως εἰς τὸ φυλάξιον
αὐτὸ φάλλαι τὸν ἐξέφαλον, εἰς τὴν ἐρώτησιν μου
Κωνσταντῆ.

— Καὶ πῶς ἀφίχουσι ἄφρονες ὄμιλος ὅτι εἶναι
εἰς τὴν ἔφευγον ἔργα!

— Μὲ εἰκότων ἐγγὺν καὶ γόητον τὰ λέγει,
ὅσα εἶναι τὸ ἐκ διαδοχῆς μὲ προσοχῆν.

— Ἐπὶ τοιαύτων ἐπιλογῶν ὅτι ὅχι μόνον
ἐγγύς, ἀλλ' ἔμια καὶ ἓνα πράγμα πῶς εἶναι
πῶς εἶναι τὸ ἐγγύς.

— Ὅτι τὸ Κοινωνία ἔργον ἑκατέρωθεν συμ-
παθεῖν μὲ τῆς μύτης τῶν παλαιῶν!

— Ἐγγύς καὶ ἔμια τὸν θεάτρον μας
ἐπιγράφουσαν μάλιστα καὶ ἐπισημασμένην.

— Μὲ ἔργα προσοχῆν, εἰς τὴν πόλιν μας
καὶ προσοχῆν.

— Ὅμοια ἡ Σχολαστικὴ Κρηββατοκόμα-
ρα!

— Ἐπὶ τῆς ἐπέσεως καὶ γόητος εἶναι μὴ μεί-
νωμεν πῶς ἀπὸ τὸν πόλιν κόσμον εἰς τὴν μὴ
μὲς θεωροῦν ἀπελπίστους.

— Καὶ ἐπὶ τῆς ἐπέσεως τῶν ἔργων.

— Καὶ μὲς πορτίσας καὶ τὸν Παράδεισον.

— Ἀπὸ βίβλου εἰς τὸν ἄλλον κόσμον τὸν
προεφίχουσαν.

— Ἄλλο Παράδεισον γόητος γυναικῶν.

— Ἐπὶ τοιαύτων ἔργων τὸ Πρόγραμμα.

— Ἦτος εἶναι εἰς Μ. Σαρακοστή!

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ „ΑΙΟΛΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ“

Ἀνταποκρινόμενοι πρὸς τὴν πολ-
λαχόθεν ἐκδηλουμένην ποικιλοτρό-
πως ἐκτίμησιν τοῦ Κοινοῦ καὶ ἱκα-
νοποιούντες ἐπιθυμίαν μεγάλης μερί-
δος ἀναγνωστῶν ἡμῶν ἀπὸ τοῦ Β' Ἐ-
ξαμήνου ἀρχόμεθα τῆς δημοσιεύσεως
Διηγήματος ἐξέχου Γάλλου συγγραφέ-
ως, ἐν παραρτήματι τοῦ « Αἰολικοῦ
Ἀστέρος », ἐπιλεκτοῦ καὶ λίαν ἐπα-
γωγοῦ ὅπερ θέλει ἀποτελέσει ἀληθῆς
ἐντρυφήμα διὰ τὰς Οἰκογενείας.

Τὸ ἐν λόγῳ παράρτημα θέλει δια-
νέμεσθαι μὲθ' ἐκάστου τεύχους τοῦ
« Αἰολικοῦ Ἀστέρος » εἰς τοὺς συν-
δρομητὰς ἡμῶν ΔΩΡΕΑΝ, οὕτω δὲ
ὀλίγον κατ' ὀλίγον θέλει περιέχεται
ἐκάστοτε εἰς τὴν κυριότητα αὐτῶν
τερπνότετον βιβλιόριον ὅπως ἀνεξάρ-
τητον τοῦ « Αἰολικοῦ Ἀστέρος » καὶ
ἀνευ οὐδεμιᾶς περιπλέον προσθή-
κης ἐπὶ τοῦ τιμήματος τῆς ἐτησίας
συνδρομῆς.

Ἐδελπιστοῦμεν ὅτι ἡ ὕλική ἡμῶν
αὕτη θυσία δεόντως θέλει ἐκτιμηθῆ
ὑπὸ τῶν φιλομούσων ἀναγνωστῶν μας.
Ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως τοῦ δαπανηροῦ
ἡμῶν ἔργου τῆς ἐκδόσεως τοῦ « Αἰ-
ΟΛΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ » ἐβασίσθη-
μεν πρωτίστως ἐπὶ τῆς εὐρείας κυκλο-
φορίας τοῦ Περιηγητικοῦ, ὅποτε θεῖα
συνάρσει καὶ πρόδοσι σὺν τῷ χρόνῳ
πολλῶ ὀφειδόμεναι θέλουσι ἐπι-
τελεσθῆ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τοῦ ἐκ τῶν Ἰδιοκτητῶν τοῦ
« Αἰολικοῦ Ἀστέρος » κ. Δ.
Φωμοπούλου μέλλοντος κατ'
αὐτὰς νὰ ἐπιχειρήσῃ περιοδεῖαν
ἀνά τὴν Μυτιληνήν, Σμύρνην
καὶ ἄλλα μέρη, παρακαλοῦμεν
τοὺς φίλους καὶ συνδρομητὰς
ἡμῶν ὅπως διευκολύνωσι τὴν
εὐδωσίαν τοῦ σκοποῦ του, συν-
ενοσούμενοι μετ' αὐτοῦ πρὸς
πάν ἡ, τι ἀφορᾷ ἐν γένει τὸ Πε-
ριοδικόν μας.

ΚΟΥΝΟΥΣΙ

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

N. E. ΣΠΥΡΕΛΗ

Τὸ ἐκτάστημα Ν. Ε. ΣΠΥΡΕΛΗ (πλησίον
Ἐκκαρῆς) ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς εὐκαιρίας τῶν προ-
σεγγῶν ἑορτῶν, ἀπεφάσισε τὴν ἐκποίησιν μουσα-
μαθῶν στολισμάτων μὲ μεγάλην καὶ σπουδαίαν
ἐκπτώσιν ἀπὸ τῶν προηγουμένων τιμῶν.

Ἐπισημαίνει ἀγγέλλει, ὅτι ἐφοδιάσθη, μὲ πλοῦσιαν
καὶ μεγάλην συλλογὴν ἑκατῶ. Ἐποστὰς δικαί-
μων ποιημάτων καὶ σχεδίων ὅπως νεοανακρίως
καὶ μὲ ἀπαραμίλλου συλλογῆν ὅπως ἐκτάκτων
σχεδίων Ἐπιμεροδικῶν ἅπαντα πωλεῖ χροῦδι-
κῶς καὶ λιανικῶς εἰς τιμὰς ἐκτὸς παντὸς
συναγωνισμοῦ

Κονιακ γνήσιον ἐξ ἀποσταγματοῦ καλῶς
καὶ ποτὰ οἶνοπνευματώδη ἐκ τῶν μεγάλων ἐρ-
γοστασιῶν τῶν ἐν Σμύρνη Κ. Ν. Κωνσταντι-
νίδου καὶ Σας Γενικοὶ ἀναπρόσωποι ἐνταῦθα καὶ π. ε.
Βενάκης καὶ Φιλιππίδης

ΦΑΝΟΠΟΙΣΙΟΝ & ΜΑΡΚΟΠΟΙΣΙΟΝ

ΑΛΕΞΑΝΔΡ. Β ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ ΕΝ ΚΥΘΟΝΙΑΣ

Κατασκευάζονται ἡμέρας ἀντὶς εἰ-
δους μετὰ διαφόρων καλλιτεχνικῶν σημά-
των, καὶ χαρακτῆρων Κατω-
σθενῆ στεγνῶν, φιλτῶν, μετάνιων, φα-
νῶν διαφόρων εὐκατακτῶν σχεδίων.
Ἐπισημαίνεται παντὸς εἶδους φῶτα,
ΛΟΥΣ, ΜΠΑΛΑΝΣΑΡ, ΡΑΔΙΟΥΜ,
ΓΑΖΟΛΙΝΗΣ Κ. Α. Π.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ
Ε. Μ. ΚΑΤΖΕΛΗ
ΕΝ ΚΥΘΟΝΙΑΣ

ΟΔΟΣ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ, ΑΚΡΙΒΩΣ ΑΝΕΝΑΝΤΙ
ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ
Ε. Ε.

Ἐργασία ἡγγυμένη, ἐπὶ χάρτιν πῶς ἐκτελεσθῶσι.
Φωτογραφία, ἀπὸ μικροσκοπικῶν μίγξις τῶν ὑψηλοῦ
μαγνῆσεως

Ἐπιμαὶ συμμέροσας δι' ὅλους

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "Ο ΗΛΙΟΣ"
 ΧΑΡΑΛΑΜ. ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ & ΔΗΜΗΤ. ΨΩΜΟΠΟΥΛΟΥ
 ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΟΡΑ (ΒΕΖΕΣΤΕΝΙ)
ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ

Ἐπιστολοκεφαλίδων, Φακέλλων, Λογαριασμών, Συ-
 ναλλαγραμάτων, Διπλοτύπων, Ἐπισκεπτηρίων, Προσκλη-
 τηρίων, καὶ Ἀγγελτηρίων Γάμων Ἀραβῶνων Βαπτί-
 σεων Κηδεῶν καὶ Μνηροσύνων, Βιβλίων, Ἡμερολογί-
 ων, Περιοδικῶν, Ἐφημερίδων, κ. τ. λ. κ. τ. λ.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Ἡ ΑΝΑΤΟΛΗ
ΖΑΧΑΡΙΟΥ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ
 ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ

Ἐξέριον νεώτατον ἐκτάκτου ἀρχιτεκτονικῆς.
 Ἰδιοκτησίαι Ν. Δ. ΓΟΝΑΤΑ εἰς τὸ κέντρον τῆς
 πόλεως.
 Ἐπιπλοαὶς ἐξόχως τελείαι, σπανία, εἰς καὶ διὰ τὰς
 μεγαλοπόλεις τῆς Τουρκίας.
 Περιποιήσεις καὶ ὑπηρεσίαι «Non Plus Ultra»
 Γεύματα ἐπὶ παραγγελίαι Γάλα — Ζῆθος καὶ ὅλα
 τὰ Εὐρωπαϊκὰ ποτά.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ ΡΟΥΜΠΙΝΗΣ

ΟΔΟΝΤΟΓΑΤΡΟΣ ΔΙΔΑΚΜΑΤΟΥΧΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΓΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΣΙΑΦΡΟΔΡΟΜΩΝ
 ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ

Κατὰ καθήκον γνωστοποιεῖ τὸ Σεβασ-
 τὸν κοινὸν ὅτις ἐπισημειώθη τῆς περιστά-
 σεως τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς του, ἵνα φρον-
 τίσῃ δι' ὅλα τὰ νοσήματα τοῦ στόματος,
 ὡς ἐξαγωγήν ὀδόντων ἀνωδόνως διὰ το-
 πικῆς ἀναισθησίας κατασκευὴν ὀδόντων
 τεληγῶν κατὰ τὰ τελευταία τελειότερα

συστήματα, ἴσθι διὰ Καουτσούκ, διὰ
 χουσοῦ, ὀδόντας βιδιωτοῦς στεφάνους,
 (Couronnes) Γεφυρωτά (Bridgenork)
 Pont) διὰ πορσελάνης κ. τ. λ. κ. τ. λ. ...
 τὴν σφραγίσιν ὀδόντων διὰ χουσοῦ Κα-
 θαρισμὸς καὶ θεραπεία τελεία ὄλων τῶν
 ἀσθενειῶν τοῦ στόματος. Οἱ θέλοντες νά
 τηρήσωσι αὐτὸν διὰ τῆς ἐπισκέψεώς του,
 θὰ εἶσι Ικανοποιημένοι καὶ θὰ ἔχωσι μί-
 αν καλὴν ἀνάμνησιν.

ΩΡΑΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΣ | ἀπὸ τῆς 9 — 12 Π.Μ.
 | ἀπὸ τῆς 2 — 6 Μ.Μ.

Διὰ τοὺς πτωχοὺς δωρεάν
 ἐκάστην Πέμπτην.